

Sygn. akt IV Ka 525/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Waldemar Majka

SSO Adam Pietrzak

Protokolant:

Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz P. K. przedstawiciela oskarżyciela publicznego Naczelnika (...)we W.

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r.

sprawy P. F. z domu F.

córki J. i R. z domu R.

urodzonej (...) w Z.

oskarżonej z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 29 maja 2018 r. sygnatura akt II K 142/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 2000 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 525/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 29 maja 2018r. sygn. akt II K 142 /17:

I. Oskarżoną P. F. uznał za winną popełnienia tego, że w okresie od dnia 21 lutego 2014r. do dnia 21 sierpnia 2014r. we W., zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi dot. świadczenia usług w zakresie prowadzenia księgowości podatkowej podatnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., działając w warunkach czynu ciągłego

z wykorzystaniem takiej samej sposobności, podała nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług VAT-7 za miesiące: od stycznia do marca oraz od maja do lipca 2014r., złożonych w (...)we W., poprzez wykazanie w nich wartości zerowych zamiast kwot odpowiadających wielkościom podatku należnego i podatku naliczonego zaewidencjonowanego przez podatnika w oparciu o dokumenty źródłowe w prowadzonych rejestrach sprzedaży i rejestrach zakupu i w konsekwencji zaniżyła podstawę opodatkowania łącznie o kwotę 13.321.812,00 zł. i przez to naraziła na uszczuplenie podatek od towarów i usług za miesiące: od stycznia do marca oraz od maja do lipca 2014r. w łącznej kwocie 1.187.219,00 zł tj. uznaje oskarżoną za winną popełnienia czynu stanowiącego występki art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 §1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył oskarżonej P.F. karę grzywny w wymiarze 200/ dwustu/ stawek dziennych po 100 /sto/ złotych każda.

II. na podstawie art. 24 § 1 kks za karę grzywny w wymiarze 200/ dwustu/ stawek dziennych po 100 / sto/ złotych każda wymierzonej oskarżonej P.F. czyni w całości odpowiedzialną posiłkowo spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

III. zasądził od oskarżonej P.F. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył oskarżonej opłatę w wysokości 2000 /dwa tysiące/ złotych.

Z wyrokiem tym całości w nie pogodziła się oskarżona, imieniem którego apelację wywiódł obrońca z wyboru.

Apelujący wyrokowi zarzucił:

1. błędne przyjęcie, wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, że oskarżona dopuściła się zarzuczonego czynu, przez przyjęcie, że oskarżona P. F. wykonując czynności zawodowe u podatnika (...) Sp. z o.o. zajmowała się jego sprawami finansowymi w rozumieniu art.9§3 kks, podczas gdy wykonywała ona wyłącznie czynności materialno-techniczne związane z czynnościami księgowymi, z wyłączeniem spraw gospodarczych, które pozostawały do wyłącznej dyspozycji prezesa zarządu R. S. kierującego działaniami spółki.

2. naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 kpk przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów jak wyjaśnień oskarżonej P. F. i R. S. jako reprezentanta podmiotu odpowiedzialnego posiłkowo w ten sposób, że uznanie ich zeznań za niewiarygodne głównie z uwagi na sprzeczność z nie budzącymi wątpliwości zeznaniami, świadka A. M. co do okoliczności zakresu wykonywanych czynności zawodowych przez oskarżoną i ich charakteru, podczas gdy ani z wyjaśnień oskarżonej czy prezesa R. S. ani z zeznań świadka A. M. nie wynika, żeby zakres faktycznych czynności oskarżonej miał charakter zajmowania się sprawami gospodarczymi spółki, gdyż wszystkie decyzje merytoryczne podejmował prezes R. S. i były one zastrzeżone do jego wyłącznej kompetencji nawet podczas jego nieobecności w firmie.

3. Naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art.56 §1 kks przez przyjęcie istnienia zagrożenia narażenia na uszczuplenie podatku od towarów i usług VAT w sytuacji, kiedy podatnik zawsze sam i przed wydaniem decyzji wymiarowych regulował w całości wraz z należnymi odsetkami zobowiązania podatkowe w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, a nadto uprzednio jednocześnie ze składanymi deklaracjami VAT sygnalizował przyczyny i trudności wpływające na takie zachowanie podatnika.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od postawionego jej zarzutu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew zawartym w niej zarzutom stwierdzić zdecydowanie należy, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody, w tym wypełnił wskazania Sądu Odwoławczego zawarte w poprzednim wyroku kasatoryjnym z dnia 14.04.2017r. sygn. akt IV Ka 92/17. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonej P.F. w zakresie przypisanego jej występkowi, kwalifikowanemu z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 §2 kks i art. 9 § 3 kks mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku

nie można im zarzucić dowolności, zaś obszernie uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, jest wyczerpujące, przez co odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk, wobec czego Sąd Odwoławczy aprobuje je w całej rozciągłości.

Całkowicie chybionymi pozostają zarzuty 1 i 2 apelacji błędnych ustaleń faktycznych i obrazy prawa procesowego art. 7 kpk przez dowodzenie, że oskarżona wykonywała wyłącznie czynności materialno-techniczne związane z czynnościami księgowymi, z wyłączeniem spraw gospodarczych, które pozostawały wyłącznie w dyspozycji prezesa zarządu R. S.. Wszak oskarżona w dacie czynu była osobą zatrudnioną na podstawie umowy zlecenia, posiadała pełnomocnictwo spółki do składania deklaracji podatkowych, niekwestionowanie podjęła się składania deklaracji VAT-7 w imieniu spółki i podpisywała się na deklaracjach jako główna księgowa reprezentująca podatnika. W ramach owych deklaracji oskarżona potwierdzała także znajomość przepisów kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością (vide kopie przedmiotowych deklaracji np. na k. 39 v.). W takich okolicznościach nie może zostać skutecznie zakwestionowane ustalenie zaskarżonego wyroku, że oskarżona zajmowała się sprawami finansowymi spółki dotyczącymi świadczenia usług księgowych podatnika (...) Sp. z o.o. z s. w K., co wypełnia ustawowe znamiona art. 9 § 3 kks. W szczególności ustalenia tego nie podważają i oskarżonej nie ekskulpują twierdzenia R. S. oraz wyjaśnienia oskarżonej, że to prezes spółki R. S. podjął decyzję o składaniu tzw. zerowych deklaracji VAT-7. W kontekście już przywoływanych oświadczeń oskarżonej o znajomości przepisów kodeksu karnego skarbowego w zakresie odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością to nietrafiona linia obrony. O odpowiedzialności karnoskarbowej oskarżonej przesądza jej własne działanie, opisane w dyspozycji wyroku. Rzecz bowiem nie w tym, kto w spółce podjął decyzję o wystawianiu zerowych deklaracji ale w tym, że to oskarżona w imieniu spółki świadomie podawała urzędowi skarbowemu nieprawdziwe dane w deklaracjach VAT-7.

Nie sposób także wysuwać uzasadnione wątpliwości co do przypisanego sprawstwa i zawinienia oskarżonej skoro w złożonych wyjaśnieniach przyznała, że wykazywała tzw. zerowe deklaracje choć wiedziała, że spółka dokonywała zakupów i sprzedaży (k. 414-415), oskarżona osobiście prowadziła rejestry zakupu i sprzedaży, księgowała dokumenty sprzedaży, znała zasady samoobliczania podatku VAT w związku z czym była świadoma, że w takich warunkach wykazywana przez nią w deklaracjach VAT-7 stawka „0” nie mogła mieć zastosowania. Oskarżona zatem świadomie w przedmiotowych deklaracjach podawała nieprawdę, narażając tym samym podatek na uszczuplenie. Z wyjaśnień oskarżonej nie wynika też, by sformułowała konkretne wątpliwości w zakresie prawidłowości samoobliczania podatku przez spółkę. Co istotne, także spółka takich wątpliwości nie przedstawiała Urzędowi Skarbowemu, bo w pismach prezesa zarządu Spółki R. S., dołączanych do przedmiotowych deklaracji nie precyzowano jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych co do konkretnych przepisów (np. k. 38), były to pisma ogólnikowe, z gołosłownym wyrażeniem oczekiwania obliczenia podatku przez urząd. Nie sposób tu nie zauważyć, że w treści składanych deklaracji VAT-7 oskarżona w rubrykach określających podstawy opodatkowania nie podawała żadnych danych liczbowych poza „0”. Skoro więc spółka nie zadeklarowała jakichkolwiek podstaw opodatkowania to tym samym niemożliwym było dokonanie obliczenia podatku przez urząd skarbowy. Takie działanie oskarżonej było wprost obliczone na narażenie na uszczuplenie należności podatkowej w dacie przypisanego jej przestępstwa karnoskarbowego.

Nie polegają zatem na prawdzie kolejne twierdzenia apelującego, że w powyższych warunkach oskarżona mogła być przekonana o legalności swego działania wobec wysuwania przez spółkę wątpliwości wykładni przepisów podatkowych. Także na prawdzie nie polegają lakoniczne twierdzenia apelacji o terminowym i systematycznym regulowaniu należności podatkowych przez spółkę, na tą okoliczność apelujący nie przywołał żadnych dowodów, bo takowe nie istnieją. Tak więc apelujący w ustalonym stanie faktycznym nie jest w stanie wykazać zaistnienia obrazy prawa materialnego art. 56 § 1 kks.

Wymierzona grzywna spełnia kryteria art. 12 § 2 kks i art. 13 § 1 kks, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu i pozostaje w trafnej relacji do sytuacji materialnej oskarżonej. Jednocześnie oczywiście słusznym także pozostaje rozstrzygnięcie w trybie art. 24 § 1 kks o odpowiedzialności w całości za wymierzoną grzywnę podmiotu

odpowiedzialnego posiłkowo spółki (...) Sp. z oo z siedzibą w K., skoro realną korzyść z przestępstwa czerpał właśnie ten podmiot.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.113 § 1 kks w zw. z art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.21 ust. 1) i art. 8 w zw. z art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżoną wobec przegrania apelacji.